

■ Pol Andre

Cəbəli-Şəmbinin (Tunisin ən hündür dağı) yaxınlığında yaşayan on yaşlı bir uşaq var imiş. Uşaq olsa da kəndin hər dəlmə-deşiyinə baş vurduğu, bilmədiklərini öyrəndiyi üçün kənd əhli ona “balaca qurd” mənasını verən “Zuibi” ayamasını qoymuşdular. Gah dərənin yanında iki-üç heyvanı qovalayar, gah da qədim kəndin xarabalığında nəsə axtarırdı. Ora-bura vurnuxmasının, avara-sərgərdanlığının nəticəsində “böyük xəzinələr” əldə etmişdi: ilan quyruğu, qədim dəmir pul, dəvə sümüyü, ortası dəşik daş və başqa şeylər.

Fəqət əsas şəkəri üfüqü seyr etmək olduğu üçün xarabaların ən hündür yerinə dırmaşmaq imiş. Öz-özünə deyirmiş ki, “göy üzü ilə yerin birləşdiyi yerdə kəşf olunası nəsə var”. Ürəyində bu arzunu gəzdirmiş: “üfüqü görmək, ona toxunmaq istəyirəm”.

Bir səhər ana-atasından xəbərsiz heybəsini yığıb yola düzəlib. Getməmişdən qabaq babasından soruşub:

- Üfüqdə nə var?

Babası deyib:

- Düzü, bu barədə çox şey bilmirəm, amma bildiyim odur ki, (barmağı ilə dağın etəyini göstərərək) orda imanlı adamların ömür elədiyi bir

Uşaq və üfük

kənd var. Çox uzaqda deyil, ancaq yenə də tez qayıt, sən bizim gözümüzün işığısan. Allah sənə yar olsun.

Zuibi heybəsini çiyinə salıb yola düzəlib. Bir neçə saatdan sonra öz kəndlərindən daha gözəl bir kəndə yetişib. Burada evlər daha zövqlə tikilmiş, insanları çox qonaqpərvər və müəzzinin səsi də daha həlim imiş. Müəzzin kəndin mənzərəsini daha yaxşı görə bilsin deyə onu minarəyə qaldırıb.

Uşaq barmağını üfüqə tuşlayaraq soruşub:

- Orda nə var?

Müəzzin deyib:

- Orda xeyli zamandır, kiçik bir qaladan başqa heç nə yoxdur. Burdan ora ikicə saatlıq yoldu. Sənə süd, su və xurma verim get gör, Allah sənə dayaq dursun.

Zuibi qalaya çatıb. Müəzzinin deyinin əksinə olaraq, sufiyanə həyat tərzini keçirən, gecə-gündüz ibadət edən müdrik qoca ilə rastlaşın. Müdrik qoca uşağı necə lazımidsa, elə qarşılayıb evində qonaq eləyib. Zuibi ona minnətdarlıq edib yatıb.

Səhəri gün dan söküləndə Zuibi qocadan soruşub:

- Üfüqə çatmağıma hələ çox var?

Qoca gülümsəyərək cavab verib:

- O yeri mən də xeyli vaxtdır axtarıram, hələ ona çatamamışam, ancaq yavaş-yavaş özüm üçün oranın hara olduğunu aydınlaşdırıram.

- Necə ki? - Zuibi soruşub.

- Öz yerimdə - burda qalaraq. Üfük orda - sən görən yerdə deyil. Necə ki, sənün gördüyün üfük öz beyninin məhsuludur, eləcə də mənim baxdığım üfük öz təxəyyülümün nəticəsidir. Hamımız üfüqə çatmaq üçün bir ömür əlləşib-vuruşuruq və ona yetməkdən ötrü çox zülmərə qatlaşıırıq. Çünki o bir sərhəddir. Gələcəkdə bu məsələni özün hamıdan yaxşı başa düşəcəksən. Sənün özündə güc tapıb bura qədər gəlib çıxmağın o deməkdir ki, elə bu yaşından hansısa mərhələyə çatmışan. İndi öz kəndinə geri qayıt. Orda əvvəllər heç zaman görmədiyən bir xeyli yeni üfüqlər görəcəksən.

Tərcümə edən:
Fərid Hüseyn